

Rewolucja węgierska

Liderem opozycji węgierskiej był dziennikarz Lajos Kossuth, wielką popularnością cieszył się także Szandor Petöfi. Przez cały 1848r. ze względu na problemy w innych rejonach cesarstwa i grożącą wojnę z państwami włoskimi, dwór wiedeński starał się przeciągać sprawę węgierską, składając obietnice i zgadzając się na ustępstwa wobec Węgrów. Jednocześnie jednak dawano obietnice Chorwatom, Rumunom, Serbom i Słowakom, którzy stanowili połowę mieszkańców Węgier. Chciano w ten sposób pozyskać sojuszników w konflikcie z Węgrami. W drugiej połowie 1848 roku, po wygaszeniu rozruchów w innych częściach monarchii, dwór wiedeński postanowił uspokoić także sytuację na Węgrzech. Do tego celu chciano wykorzystać Chorwatów i Rumunów nastawionych wyraźnie antywęgiersko. Węgierski ruch polityczny cieszył się sympatią Polaków, którzy udawali się na Węgry, aby walczyć jako ochotnicy (m.in. gen. Józef Bem, który był jednym z głównodowodzących powstaniem). W 1849 roku wojska austriackie zaczęły odnosić sukcesy, wkroczone do Budy i Pesztu (obecnie Budapeszt). Rząd i sejm węgierski wycofały się do Debreczyna, gdzie 14.IV.1849 r. ogłoszono „deklarację niepodległości” i detronizację Habsburgów. Austriacki rząd Schwarzenberga zwrócił się o pomoc do cara Mikołaja I. Car wysłał swe wojska, gdyż obawiał się, że w razie zwycięstwa Węgier, Niemcy zostaną zjednoczone przez Prusy. Poza tym car bał się wybuchu powstania w Galicji. Dzięki pomocy rosyjskiej rewolucja węgierska została szybko i brutalnie stłumiona. Węgry potraktowano, jako prowincję państwa austriackiego oraz oddzielono od nich Siedmiogród, Wojwodinę i Chorwację.